

Markéta Šichtařová: Co mají společného klimaalarmismus, #metoo, fanatický genderismus, a rouškování?

- CZ24 News | 5. července 2020

V poslední době kam se hnu, tam se moje myšlenky obrací ke známému a děsivému „myšímu experimentu“. Jen pro připomenutí:

John B. Calhoun (1917-1995) byl americký behaviorální vědec známý pro svá studia hustoty obyvatelstva a jeho vlivu na chování lidí. A protože jaksi není dáno v rámci jednoho vědeckého života zachytit a vymodelovat chování několika generací lidí, své experimenty prováděl na myších. Z toho, co v 60. a 70. letech minulého století zjistil, mrazí. Podle všeho příliš dokonalý život zabíjí.

Vědec zavřel nebohé hlodavce do klece, kde jim poskytl vše, po čem taková myš může toužit: neomezené množství potravin i vody, zákaz vstupu jejich přirozených nepřátel, optimální teplotu, veterinární dohled a tak dál a dál.

Když to hodně zkrátím: Zpočátku šlo všechno dobře. Jen co myši pochopily, že se ocitly v Edenu, začaly se oddávat sexuálním radovánkám a množit se a množit. Jenomže pak to vzalo podivný obrat. Z ničeho nic se myši začaly množit méně. Starší přestaly být v podmínkách hojnosti ochotné obětovat trochu svého pohodlí mladým, a mladí zase byli nezocelení jakoukoliv nepohodou, takže chování okolí je doslova psychicky zlomilo.

Namísto toho, aby se mladá generace snažila zapadnout do prostředí a najít si v myší hierarchii své místo, stala se z nich podivná individua, která ve volné přírodě nenacházíme. Žili jakoby odtržení od reality, neuměli se o sebe postarat, zato se uměli dokonale postarat o svůj vzhled. Čeho jim přebývalo na tělesném vzhledu, toho se jim ale nedostávalo na IQ. Samci přestávali bojovat o území, chránit samice a dokonce se i pářit. Byli pro celou myší kolonii vlastně... k ničemu. Zbytečné existence.

A pak myši začaly umírat bez zjevné příčiny – evidentně v důsledku jakési psychické nepohody, ačkoliv fakticky měly vše, co mohly chtít. 1780 dnů od zahájení experimentu zemřela poslední myš.

Je tu snad ještě někdo, kdo nevidí paralelu se současným světem? Když dáme lidem zdánlivě vše, co mohou mít, když se o ně postaráme tak, že se o sebe nemusí starat sami, jejich společenství začíná nezadržitelně degenerovat. Civilizace se začíná hroutit.

Ne, nehodlám vykládat o hlodavcích. Pointa je jinde: Čím dokonalejší materiální životní podmínky, tím víc problémů si myši vymýšlely tam, kde nebyly. Tak jako lidé rozvinutého světa dnes. Nikdy nebyl svět tak materiálně bohatý. Nikdy nebyl život snadnější. A nikdy nebylo tolik psychické nepohody a nesmyslných fobií tam, kde jsou totálně přebytečné. Vyčarované ze vzduchoprázdna.

Víte, co mají společného klimaalarmismus, #metoo, fanatický genderismus, a rouškování?

Mají společné to, že všechno dohromady to jsou přebytečné a fanatické víry, které nejen že k životu nepotřebujeme, ale které v realitě životu ubližují a které mohly vzniknout jedině v rozežranosti z příliš snadného života.

Klimaalarmismus vychází z naivní představy, že člověk může změnit klimatické

změny. Namísto toho, aby člověk čelil nepohodě, přijmul realitu a změnám se přizpůsobil, chce pohnout vesmírem a kriminalizováním hovězích steaků chce snížit intenzitu slunečního záření, které zvyšuje teplotu všech planet ve sluneční soustavě.

Hnutí #metoo vychází z naivní představy, že ženy nemusí dávat mužům najevo, že se jim nějaké chování nelíbí, nýbrž že muž jim uvidí do hlavy a odhadne, kdy se jeho flirt stává nepříjemným, aniž by mu žena cokoliv naznačila.

Fanatický genderismus vychází z naivní představy, že všichni jsme stejní, že mužský i ženský mozek fungují stejně, že žena má navzdory svým hormonálním výkyvům stejné předpoklady k práci rozvážného manažera jako muž, a že testosteronem nadupaný muž má stejné předpoklady k práci ošetřovatelky jako žena. Ano, jsou tací muži a takové ženy. Ale jeden aby je hledal lupou. Genderismus popírá biologickou realitu.

Rouškování a udavačství vůči těm, kteří odmítali hrát hru a značkovat se symbolem roušky, vychází z naivní představy, že umolousaný kus hadru přes obličej je schopen nahradit náš imunitní systém. Namísto toho, aby člověk čelil realitě a akceptoval fakt, že jen a pouze náš zdravý životní styl udrží v chodu naši imunitu a jen a pouze naše imunita nás uchrání před smrtí, vymýšlí si kompulzivní jednání, které ho má údajně zachránit.

Protože ano, tohle všechno není nic jiného než systém obsesí, tedy mučivého strachu z věcí, které za strach nestojí, a kompulzí, tedy nutkavého chování, které mají tyhle mučivé nesmyslné obsese zmírnit. Bojím se viru – schovám si obličej do kusu hadru – a uleví se mi, protože začnu věřit, že navzdory své obezitě, nulovému pohybu a každodennímu stresu si mě vir nenajde. Pošlu svůj ojetý diesel do centrální Afriky a místo něj si koupím elektrokolobrndu – a uleví se mi, protože začnu věřit, že se kvůli tomu na planetě Zemi neupeču.

Bylo by to politováníhodné a měla bych vůči lidem postiženým tak silnými obsesemi moře pochopení a soucitu – kdyby ovšem nebyli tak agresivní a nedecimovali svými obsesemi i život můj. Jejich svoboda cítit obsese a bojovat s nimi svými kompulzemi končí tam, kde začíná moje svoboda žít můj život bez obsesí a odporu k realitě.

Markéta Šichtařová